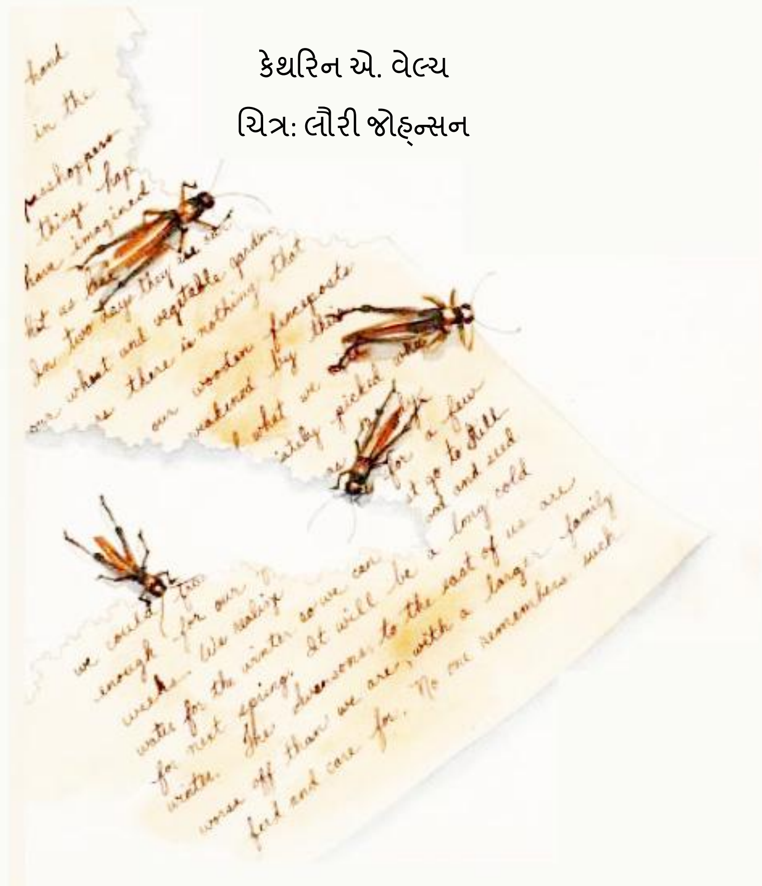
તીડનો આતંક

કેથરિન એ. વેલ્ચ
ચિત્ર: લૌરી જોહ્ન્સન

તીડનો આતંક

કેથરિન એ. વેલ્ચ
ચિત્ર: લૌરી જોહ્ન્સન

હેલ્ગા અને એરિકને પોતાની આંખો પર વિશ્વાસ જ ન આવ્યો. કોઈ ચેતવણી આપ્યા વિના, આકાશમાંથી એક વિચિત્ર, તેજસ્વી વાદળ નીચે ઉતર્યું. બધે તીડ હતા , અને તેઓ પાક ખાઈ રહ્યા હતા!

૧૮૭૦ ના દાયકામાં, જ્યારે મિનેસોટા અને અન્ય મધ્યપશ્ચિમ રાજ્યોમાં તીડોએ પાકનો નાશ કર્યો, ત્યારે ઘણા પરિવારોએ હાર માની લીધી અને વિસ્તાર છોડી દીધો. આ વાર્તા બે સ્વીડિશ ઇમિગ્રન્ટ (પરદેશી વસાહતી) બાળકોની વાત કહે છે જેમણે તેમના માતાપિતાને તેમનું ઘર બચાવવામાં મદદ કરી.

હેલ્ગાએ આકાશ તરફ જોયું.

"એવું લાગે છે કે કંઈક આપણી તરફ આવી રહ્યું છે," તેણે કહ્યું. "આપણે ઘરે જઈએ તો સારું."

એરિકે ઝડપથી પાણીમાંથી પોતાની માછલાં પકડવાની દોરી ખેંચી લીધી.

તે ફક્ત સાત વર્ષનો હતો અને હેલ્ગા કરતા બે વર્ષ નાનો હતો.

પણ તે વિસ્તાર જાણતો હતો.

ત્યાંની જમીન સપાટ હતી.

તોફાનો અચાનક અને હિંસક હતા.

"મેં આવું આકાશ પહેલાં ક્યારેય જોયું નથી," એરિકે કહ્યું.

"વાદળોમાં કંઈક ચમકી રહ્યું છે."

"મને એ ગમતું નથી," હેલ્ગાએ કહ્યું.

"મને આશા છે કે પપ્પા શહેરથી પાછા આવી ગયા હશે.
લાગે છે કે ભયંકર તોફાન આવી રહ્યું છે."

હેલ્ગા અને એરિક આગળ ચાલ્યા.

હવે સફેદ વાદળો ધુમાડા જેવા કાળા થઈ ગયા અને નજીક આવ્યા.

"આ શેનો અવાજ છે?" એરિકે પૂછ્યું.

હેલ્ગાએ પણ તે અવાજ સાંભળ્યો.

તેણે એક વિચિત્ર, ઊંડો ગુંજારવ સાંભળ્યો.

"જલ્દી કરો," હેલ્ગાએ કહ્યું. "આ વાવાઝોડું હોઈ શકે છે."

જેમ જેમ તેઓ ઝડપથી આગળ વધતા ગયા, આકાશમાં અંધારું થઈ ગયું.

થોડીવારમાં, દિવસ રાતમાં ફેરવાઈ ગયો, અને તેમને ઉપરથી કરવત જેવો ગુંજારવાનો અવાજ સંભળાયો.

પછી અચાનક વાદળ નીચે પડ્યું.

કરા જેવી વસ્તુઓ જમીન પર પડી, જે તેમના ચહેરા અને હાથ સાથે અથડાયા.

"દોડો!" હેલ્ગાએ બૂમ પાડી. "દોડો!!"

એક કાળા ટોળાએ તેમને ઘેરી લીધા.

અવાજને કારણે તેના કાનના પડદા ફાટવા લાગ્યા.

નાના, ભૂરા, ખરબચડા તીડ તેમના વાળ અને કપડાં પર ભટકવા લાગ્યા.

હેલ્ગા અને એરિકે પોતાના કપડાં પરથી તીડ કાઢી નાખ્યા અને ખેતરમાં દોડી ગયા.

થોડીવાર પછી આકાશમાંથી વાદળો ગાયબ થઈ ગયા.

સૂર્ય ચમક્યો અને ખૂબ જ ગરમ થઈ ગયો.

હેલ્ગા અને એરિકે દોડવાનું બંધ કરી દીધું.

તેને પોતાની આંખો પર વિશ્વાસ નહોતો આવતો.

તેના પગ તીડના દરિયામાં ઘૂંટણ સુધી ડૂબી ગયા હતા!

તીડ બધે જ હતા.

કેટલાક ઉડતા હતા.

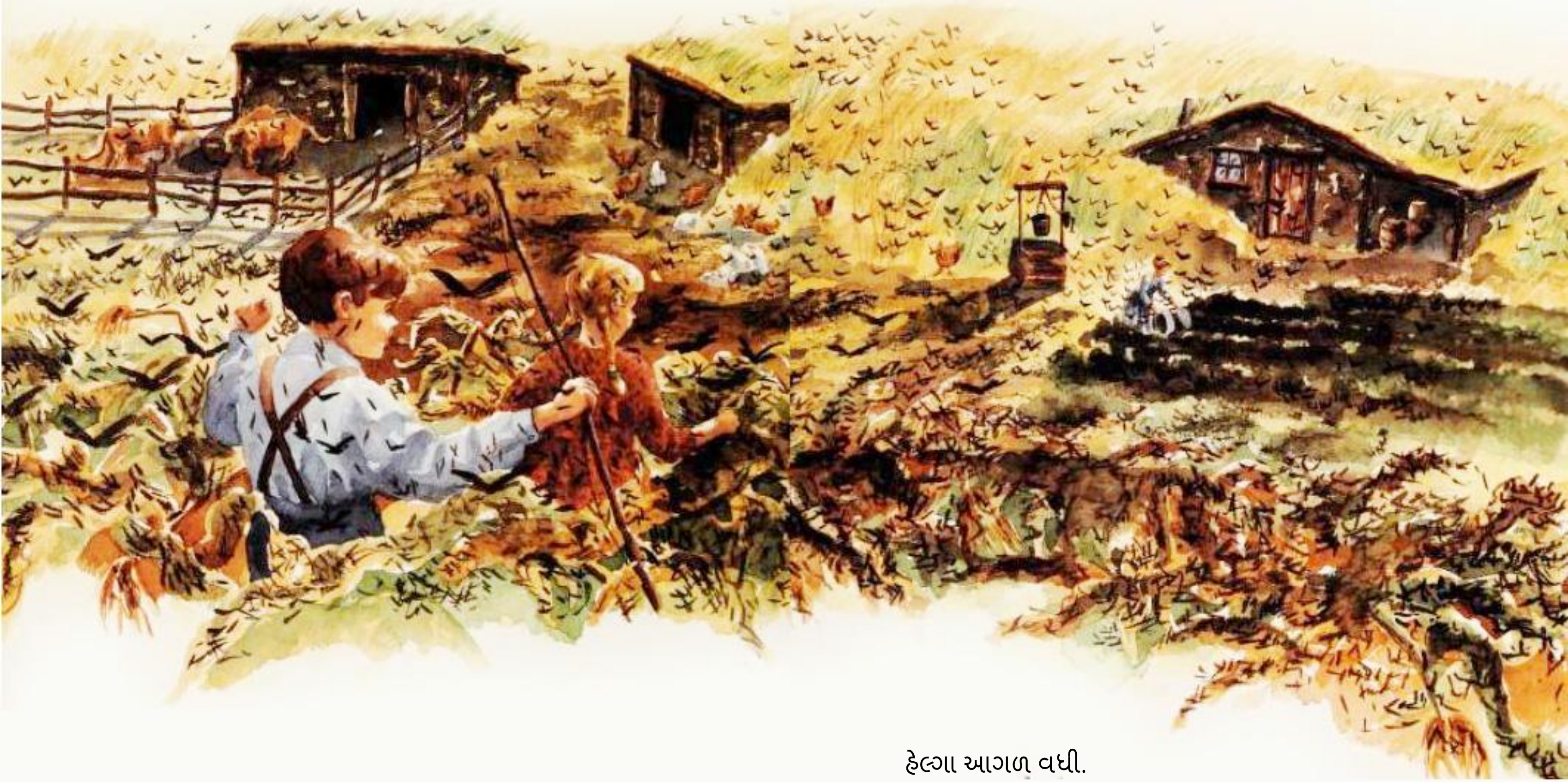
કેટલાક કૂદી રહ્યા હતા.

મકાઈના ખેતરમાં જોરદાર ઘોંઘાટ થતો હતો!

"જુઓ," હેલ્ગાએ કહ્યું.

"બધા છોડના ડાળા જમીન પર વળેલા છે."

"તીડ બધી મકાઈ ખાઈ રહ્યા છે!" એરિકે બૂમ પાડી.

પછી તેણે દૂરથી એક અવાજ સાંભળ્યો.

"મમ્મીને મદદની જરૂર છે," હેલ્ગાએ બૂમ પાડી.

"ચાલો મમ્મી પાસે જઈએ."

હેલ્ગા આગળ વધી.

એરિક તેની પાછળ દોડ્યો.

તેઓ મકાઈના ખેતરમાંથી દોડ્યા.

તેઓ ખુલ્લા પગે તીડને કચડતા દોડ્યા.

ટૂંક સમયમાં જ એ એની માતાને જોઈ શક્યા.

તે જોરથી બે પ્લેટો એકબીજા સામે અથડાવી રહી હતી.

"એ અવાજથી પણ ડરતા નથી," શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે બૂમ પાડી.

"બગીચો બચાવવામાં મદદ કરો."

શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે તેમના બાળકોને કેટલીક ચાદર અને ધાબળા આપ્યા.

હેલ્ગાએ ટામેટાંના કેટલાક છોડ પરથી તીડને ખંખેરી નાખ્યા અને ઝડપથી તેમને ચાદરથી ઢાંકી દીધા.

પણ થોડીક સેકન્ડો પછી, તીડ ચાદર નીચેથી અંદર ઘૂસી ગયા.

"ધાબળાથી કોઈ ફાયદો થયો નહીં," હેલ્ગાએ કહ્યું. "ધાબળાની નીચે તીડ ઘૂસી ગયા છે."

"અને તીડ તેં આપેલો લીલો ધાબળો ખાઈ રહ્યા છે," એરિકે કહ્યું.

"તો પછી, શક્ય તેટલા શાકભાજી ચૂંટો," શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે બૂમ પાડી.

હેલ્ગા અને તેની માતા બીજા રૂમમાં દોડયા.

શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે અંદર જતાં જ ચીસ પાડી.

હેલ્ગાએ રૂમની આસપાસ નજર નાખી અને હાંફવા લાગી.

તીડોએ તેની નાની બહેન એફાને ધાબળાની જેમ ઢાંકી દીધી હતી!

શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમ પારણા પાસે ગયા , રડતા બાળકને ઉપાડ્યું અને તીડને ખંખેરી નાખ્યા.

"ફાનસ તારા પિતા પાસે લઈ જા," તેણે હેલ્ગાને કહ્યું. "જલ્દી!"

પછી ક્યાંકથી ગોળીબારનો અવાજ આવ્યો.

મકાઈના ખેતર ઉપર એક ભૂખરું વાદળ છવાયેલું હતું.

હેલ્ગાએ તેના પરિવારનું વેગન જોયું.

"એ પપ્પા છે," એરિકે બૂમ પાડી. "એ તીડ મારી રહ્યા છે."

શ્રી લુંડસ્ટ્રોમ તેમના આંગણામાં ઘોડા દોડાવીને લાવ્યા.

"ફાનસ લાવો!" તેણે બૂમ પાડી.

હેલ્ગા બહાર તેના પિતા પાસે ગઈ.

તેણે તેના પિતાને ખાડો ખોદતા જોયા.

હેલ્ગાએ પહેલાં ક્યારેય તેના પિતાને આટલા ગુસ્સે જોયા નહોતા.

"તારા ભાઈને મદદ કર," પિતાએ મોટેથી કહ્યું.

"કંઈક લાવો જે આપણે બાળી શકીએ."

હેલ્ગા દોડીને એરિક પાસે ગઈ અને તેના હાથ કઠણ ભૂરા તીડના શરીરની નીચે મૂક્યા.

બાળકો સાથે મળીને સૂકા ઘાસ અને ડાળીઓ શોધતા હતા.

એ કામ સહેલું નહોતું.

તીડ તેના હાથ અને પીઠ પર કૂદી રહ્યા હતા.

પણ આખરે, એક કલાક પછી, તેઓએ ખાડો ભરી દીધો.

હવે તેના પિતા ઘાસ અને ડાળીઓમાં આગ લગાવી શકતા હતા અને તીડને ખાડામાં ધકેલી દેવા માટે પાવડાનો ઉપયોગ કરી શકતા હતા.

થોડીવાર માટે આગ ખૂબ જ પ્રજ્વલિત રહી.

પરંતુ સેંકડોની સંખ્યામાં તીડે ખાડામાં કૂદવાનું ચાલુ રાખ્યું.

થોડી જ વારમાં તીડોએ આગ ઓલવી નાખી.

થોડીવારમાં આગ ઓલવાઈ ગઈ.

એ જોઈને બધા અવાચક થઈ ગયા.

પછી હેલ્ગાએ કહ્યું, "તીડ આગથી મરશે નહીં. હવે આપણે શું કરવું જોઈએ?"

"મને ખબર નથી," તેના પિતાએ કહ્યું.

"પણ આજે આપણે બીજું કંઈ કરી શકીએ તેમ નથી. આપણે અંદર જઈને મમ્મીને મદદ કરીએ તો સારું."

જ્યારે બીજા બધા આવ્યા, ત્યારે શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમ હજુ પણ તેમની નાની છોકરીને પકડીને બેઠા હતા.

"તીડ બધે જ છે," તેણે આહ ભરી.

"ભોંય પર, પથારીમાં," શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે કહ્યું. મિસ્ટર લુન્ડસ્ટ્રોમે ભોંય પર પોતાનો પાવડો ધકેલ્યો અને ઉપાડયો.

"આવો," તેણે હેલ્ગા અને એરિકને કહ્યું.

"સાવરણી અને પાવડા લો. આપણે દરેક છેલ્લું તીડ શોધીશું અને તે બધાને ઘરમાંથી બહાર કાઢીશું!"

છેલ્લા તીડને હાંકી કાઢ્યા પછી, તેઓએ દરવાજા અને બારીઓ બંધ કરી દીધા.

પછી પરિવારે બચેલો ખોરાક ખાધો જેના પર તીડનો હુમલો થયો ન હતો.

શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે પરિવારને શહેરની તેમની સફર વિશે જણાવ્યું.

"સમાચાર એ છે કે તીડે આખા વિસ્તાર પર કબજો જમાવી લીધો છે. તેમણે તેમના માર્ગમાં આવતો બધો પાક ખાઈ લીધો છે."

શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે પોતાની પ્લેટ બાજુ પર મૂકી.

"કોઈને ખબર નથી કે હવે શું કરવું?"

તે રાત્રે કોઈને ઊંઘ ન આવી.

હેલ્ગા કલાકો સુધી જાગતી રહી.

તેણે તીડો દૂર જાય તે માટે પ્રાર્થના કરી.

પણ બીજા દિવસે સવારે, તીડ હજુ પણ ત્યાં જ હતા.

અને જ્યારે પરિવારે ચોગાનમાં તપાસ કરી , ત્યારે તેમને તીડના ટોળા વચ્ચે મરઘડાંને લથડતા જોવા મળ્યા.

"મૂર્ખ પ્રાણી," શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે કહ્યું.

"આજે મરઘડાંઓએ ઘણા બધા તીડ ખાધા."

"બધે જ ભયંકર ગંધ આવે છે," એરિકે કહ્યું.

શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે કૂવામાંથી પાણી ભરેલી ડોલ કાઢી.

"હે ભગવાન!" હેલ્ગાએ બૂમ પાડી. "કુવામાં પણ તીડ છે!"

" તેઓએ અમારું પાણી પણ છોડ્યું નહીં!" તેના પિતાએ બૂમ પાડી.

"તેઓએ આપણા માટે કંઈ છોડ્યું નહીં!"

પિતાએ હેલ્ગા અને એરિકને એક-એક ડોલ આપી.

"મને મદદ કરો. આપણે નદી કિનારે જઈશું."

પરંતુ નદી પર પણ પરિસ્થિતિ સારી નહોતી.

"જુઓ તેમણે શું કર્યું," હેલ્ગાએ કહ્યું.

"પાણી ભૂરા રંગનું છે , અને તેમાંથી દુર્ગંધ આવે છે! હવે આપણે શું પીશું?"

શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે માથું હલાવ્યું.

"આપણે કૂવા પર પાછા જઈશું. કદાચ આપણે તીડોને સાફ કરી શકીએ અને કૂવાને ઢાંકી શકીએ જેથી વધુ તીડો અંદર ન જાય. પછી જ્યારે વરસાદ આવશે , ત્યારે આપણે ડોલમાં પાણી એકત્રિત કરી શકીશું."

તેઓ કૂવા પાસે પાછા ગયા અને પોતાની ડોલથી તીડ અને દુર્ગંધ મારતું પાણી બહાર કાઢ્યું.

પછી હેલ્ગાના પિતાએ તીડ પકડવા માટે એક "પાંજરું" બનાવ્યું.

સૌ પ્રથમ , તેણે ધાતુની લાંબી શીટમાંથી એક છીછરું વાસણ બનાવ્યું.

પછી તેણે વાસણ પાછળ એક મોટી જાળી મૂકી.

તેણે વાસણ નીચે બે પાટિયા મૂક્યા.

પછી તેણે ઘોડાની પાછળ "પાંજરું" ફીટ કર્યું અને એક વાસણમાં કેરોસીન ભર્યું.

બાળકોએ ઘોડાને ખેતરમાં લઈ જવામાં મદદ કરી.

જ્યારે "પાંજરું" ત્યાંથી પસાર થયું , ત્યારે તીડ જમીન પરથી કૂદી પડ્યા અને જાળી પર અથડાયા.

પછી કેરોસીનના વાસણમાં પડી જવાથી તેનું મૃત્યુ થયું.

પણ ત્યાં ઘણા બધા તીડ હતા.

લુંડસ્ટ્રોમ તેની જમીન પર આક્રમણ કરનારા લાખો તીડોને ક્યારેય મારી શકે નહીં.

એમની એક જ આશા હતી તીડથી બચી ગયેલા થોડા પાકને શોધવાની.

આગામી છ અઠવાડિયા સુધી , તેઓ દરરોજ ખેતરોમાં શોધ કરતા રહ્યા.

સદનસીબે, નસીબે તેને સાથ આપ્યો.

તેમને ભોજન માટે પૂરતું ભોજન મળ્યું.

પરંતુ તેમને વેચવા માટે પૂરતો પાક મળ્યો નહીં.

દિવસો વીતતા ગયા.

તીડ જેટલા લાંબા સમય સુધી રહ્યા, જીવન એટલું જ મુશ્કેલ થઈ ગયું.

એક સવારે , હેલ્ગાની માતાએ બારી બહાર જોયું.

"ઘણા લોકોએ હાર માની લીધી છે," તેમણે કહ્યું.

"જુઓ, એક ગાડીમાં લોકો આ જગ્યા છોડીને જઈ રહ્યા છે."

"એ ક્યાં જઈ રહ્યા છે?" હેલ્ગાએ પૂછ્યું.

"કદાચ તેઓ પૂર્વમાં તેમના સંબંધીઓ પાસે જઈ રહ્યા છે," તેની માતાએ કહ્યું.

"આપણે પણ જઈએ?" હેલ્ગાએ પૂછ્યું.

"અમે ક્યારેય અમારું ઘર અને ખેતર છોડીશું નહીં," તેના પિતાએ કહ્યું.

"અમે આ જમીન પર ઘણા લાંબા સમયથી કામ કરી રહ્યા છીએ."

પછી પિતાએ હવામાં હાથ ઊંચા કર્યા.

"આ હવે અમારું ઘર છે. અમારી પાસે પૈસા નથી. અમે હવે સ્વીડન પાછા જઈ શકતા નથી."

બે અઠવાડિયા પછી , જયારે તેઓ નષ્ટ થયેલા ખેતરમાં ચાલતા હતા, ત્યારે શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે તેમના પરિવારને કહ્યું,

"તીડ જતા રહ્યા છે. છે. પણ તેણે પોતાના ઈંડા જમીનમાં છોડી દીધા છે."

"મીનેસોટાના ક્રૂર શિયાળામાં તીડના ઈંડા ટકી શકશે નહીં," તેની પત્નીએ કહ્યું.

"કોણ જાણે," શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે કહ્યું. "આગામી વસંતમાં, પરિસ્થિતિ વધુ ખરાબ થઈ શકે છે."

હેલ્ગાની માતાએ નાના છોકરાને ઝુલાવ્યો.

" આપણે કેવી રીતે ટકીશું ?" તેણે પૂછ્યું.

"આપણે દસ એકર ઘઉં , પાંચસો કોબીજ અને બધા કાકડી અને બીટ ગુમાવ્યા છે."

પછી શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે તેમની પત્નીનો હાથ પકડ્યો.

"મારે ફક્ત એક જ કામ કરવાનું છે. મારે ક્યાંક જઈને કામ શોધવું પડશે."

"અરેરે!" હેલ્ગાની માતાએ બૂમ પાડી.

"તમે અમને અહીં એકલા છોડી શકતા નથી."

"મારે તે કરવું પડશે," હેલ્ગાના પિતાએ કહ્યું.

"મને દેશના ઉત્તરમાં સારી નોકરી મળી શકે છે.

સ્ટીલવોટરના લાકડાના વખારને લોકોની જરૂર છે."

"શું અમે તમારી સાથે ન જઈ શકીએ?" હેલ્ગાએ પૂછ્યું.

"ના , તમારે બધાએ અહીં જ રહેવું જોઈએ," તેણે કહ્યું.

"જો આપણે બધા નીકળી જઈશું, તો આપણે આપણી જમીન ગુમાવી દઈશું. અને પ્રાણીઓ શિયાળામાં ટકી રહે તેની ખાતરી કરવાનું કામ તમારું છે."

"ઓછામાં ઓછું આપણી પાસે થોડો સમય ચાલે તેટલો ખોરાક તો છે," શ્રી લુંડસ્ટ્રોમે કહ્યું.

"થોડા ઓટ્સ, મકાઈ, બટાકા અને ટામેટાં."

શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે બાળક હેલ્ગાને સોંપી દીધું.

"પણ આપણી પાસે પૈસા નથી ," તેણે કહ્યું.

"આપણને ઘઉંનો પાક વેચવા માટે જોતો હતો. પ્રાણીઓ માટે ચારો અને આવતા વર્ષના પાક માટે બીજ ખરીદવા માટે પણ પૈસાની જરૂર છે. અમારે કપડાં ખરીદવાની જરૂર છે. મેં મારા કપડાં પર શક્ય તેટલા થીગડાં લગાવી દીધા છે."

આગામી ચાર અઠવાડિયા સુધી , હેલ્ગાના પિતાએ પોતાનો સમય શિકાર કરવામાં વિતાવ્યો.

અને માતા માંસને મીઠું ચઢાવવામાં અને એને જાળવવામાં વ્યસ્ત રહી.

પછી એ દિવસ આવ્યો જ્યારે શ્રી લુંડસ્ટ્રોમને જવું પડ્યું.

બધા દુઃખી અને ડરેલા હતા.

પણ એ આંસુ પાડવાનો સમય નહોતો.

"આપણે શિયાળાની તૈયારી કરવી જોઈએ," શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે તેમના બાળકોને કહ્યું.

"તમે બંને ગાડી લો અને લાકડાં લાવો અને ગાયનું છાણ પણ એકત્રિત કરો. આપણે તેમાંથી બોરીઓ ભરીને ઘરના એક ખૂણામાં રાખીશું."

હેલ્ગા જાણતી હતી કે તેણે શું કરવાનું છે.

"ચાલો નદી કિનારે જઈએ," તેણે એરિકને કહ્યું.

"આપણને હંમેશા નદીમાં ડ્રિફ્ટવુડ (તણાઈ આવતું લાકડું) મળશે."

ચાલતા ચાલતા તેઓ ગાયના છાણની શોધ કરતા હતા - અને પશુઓના ટોળા દ્વારા છોડવામાં આવેલું સૂકું છાણ એકઠું કરતા હતા.

"જુઓ," એરિકે કહ્યું, જેમ જેમ તેઓ નદી કિનારે પહોંચ્યા.

"તીડ ગયા છે , અને પાણી સ્વચ્છ છે. હવે આપણે ફરીથી નદીમાં માછલી પકડવા જઈ શકીએ છીએ."

હેલ્ગા હસી.

માછલી ખાવાના વિચારથી તેનો ઉત્સાહ ફરી વધ્યો.

"કદાચ પરિસ્થિતિ સુધરશે."

આગામી થોડા અઠવાડિયા ધીમે ધીમે પસાર થયા.

જ્યારે હવામાન સારું હતું, ત્યારે હેલ્ગા અને એરિક શ્રીમતી હેલની શાળામાં એક માઇલ ચાલીને જતા.

પણ શિયાળો જલ્દી આવી ગયો. હેલ્ગા શિયાળાની રાતોથી ડરતી હતી.

અંધારામાં, હેલ્ગાને તેના પિતાની ચિંતા થવા લાગી.

તેણે વિચાર્યું કે ત્યાં તેના પિતા કોઈ ઝાડ પડવાથી કચડાઈ જઈ શકે.

તેને ચિંતા હતી કે તેઓ ત્યાં મરી જશે , અને પછી તેઓ જંગલમાં એકલા ફસાઈ જશે.

બે મહિના પછી જાન્યુઆરીમાં , મેદાનોમાં બરફનું તોફાન આવ્યું.

પહેલા, છત પર કરા પડ્યા.

તેણે હેલ્ગાને તે દિવસની યાદ અપાવી જ્યારે
આકાશમાંથી તીડ પડ્યા હતા.

પથારીમાં પરિવાર એક-બીજાની હુંફમાં સૂતો હતો.

"કાશ આપણે પિતા સાથે હોત," હેલ્ગાએ વિચાર્યું.

હું તેના વગર અહીં રહીને કંટાળી ગઈ છું.

હું કડકડતી ઠંડીથી કંટાળી ગઈ છું.

મને મકાઈનો પોરીજ ખાઈ-ખાઈને કંટાળો આવી ગયો છે.

ત્યાં પવન ગર્જના કરવા લાગ્યો.

આખી રાત બરફવર્ષા ચાલુ રહી.

બીજા દિવસે સવારે, શ્રીમતી લુંડસ્ટ્રોમે હેલ્ગાને જગાડી.

"આવ, હેલ્ગા. તોફાન પૂરું થઈ ગયું છે. આપણે જઈને કોઠાર તપાસવું જોઈએ."

પછી એરિક નાના છોકરા સાથે રહ્યો. હેલ્ગા તેની માતા સાથે કોઠારમાં ગઈ.

તેઓ હવાડામાં બરફ ઓગાળવા માટે ગરમ પાણીની કીટલી લઈ ગયા.

ઠંડી હતી - બહાર ખૂબ ઠંડી હતી.

પણ હેલ્ગાને તેના પિતાએ કહેલી વાત યાદ આવી.

"તમારું કામ એ છે કે પ્રાણીઓ શિયાળામાં ટકી રહે તેની ખાતરી કરવી."

પરંતુ અઠવાડિયા સુધી, જીવાતો ખેતરમાં ઉજાણી કરતા રહ્યા.

પછી જુલાઈમાં, નાના તીડોને પાંખો ફૂટી.

આ વખતે, લુંડસ્ટ્રોમ નસીબદાર હતા.

આ વખતે તીડોએ એના ખેતરોમાં ઈંડા મૂક્યા નહીં.

શિયાળો અનંત લાગતો હતો.

પણ આખરે, ત્રણ મહિના પછી, હેલ્ગાના પિતા ઘરે પાછા ફર્યા.

આ તીડના ઈંડામાંથી બચ્ચાં નીકળવાનો સમય હતો.

બધા રાહ જોઈ રહ્યા હતા અને તેમના હૃદયમાં ડર હતો.

તેઓ આશા રાખતા હતા કે તીડ તેમના પાકને નુકસાન નહીં કરે.

એક દિવસ, હેલ્ગા અને એરિક ઝરણાં પાસે હતા.

"જુઓ," હેલ્ગાએ આકાશ તરફ ઈશારો કરતા કહ્યું.

નાના કાળા વાવાઝોડા તેમની ઉપર આકાશમાં ફરતા હતા.

આકાશ વાદળોથી ઘેરાઈ ગયું.

સૂર્ય ઢંકાઈ ગયો.

તીડ ઉડી રહ્યા હતા.

તેઓ જે રસ્તે આવ્યા હતા તે જ રસ્તે પાછા ગયા.

લેખકની નોંધ

આ કાલ્પનિક વાર્તા મિનેસોટાના દક્ષિણપશ્ચિમ પ્રેઇરી પ્રદેશમાં બને છે. ૧૮૭૩ અને ૧૮૭૭ ની વચ્ચે, લાખો રોકી માઉન્ટેન તીડ (તીડઘોડા) એ મોન્ટાનાથી ટેક્સાસ સુધી કેનેડા અને મિડવેસ્ટર્ન અને પ્લેઇન્સ રાજ્યો પર આક્રમણ કર્યું. મિનેસોટાના કેટલાક ભાગો, ડાકોટા, કેન્સાસ, નેબ્રાસ્કા, આયોવા અને મિસોરીમાં

ગંભીર નુકસાન થયું .

મેદાની રાજ્યોના લોકો એક દૃઢનિશ્ચયી જૂથ હતા. કેટલાક મૂળ દક્ષિણ અને ન્યુ ઇંગ્લેન્ડના હતા. અન્ય સ્વીડન, નોર્વે અને જર્મનીના હતા. તીડના ઉપદ્રવ દરમિયાન, કેટલાક વસાહતીઓને પૂર્વમાં રહેતા સંબંધીઓ દ્વારા મદદ કરવામાં આવી હતી, જેઓ તેમને પૈસા અને કપડાં મોકલતા હતા. પરંતુ ઘણા ખેડૂતો પાસે મદદ કરવા માટે સંબંધીઓ નહોતા . તેમની સખત મહેનત અને હિંમતે તેમને આ મુશ્કેલ સમયમાંથી બહાર કાઢ્યા.

આ ખેડૂતોને દેશના બાકીના ભાગોમાંથી ખૂબ જ ઓછી મદદ મળી. સરકારે થોડી રકમ રોકડ અને બીજ પૂરા પાડ્યા, પરંતુ તે મદદ ખૂબ જ ઓછી હતી. બીજ ફક્ત થોડા એકર વાવેતર માટે પૂરતા હતા.

પોતાના પશુઓ વેચવાનો પણ કોઈ અર્થ નહોતો. ખેડૂતોને નવા પાક રોપવા અને પરિવારનું ગુજરાન ચલાવવા માટે ગાયો અને ઘોડાઓની જરૂર હતી.

તીડના હુમલા વિના પણ, પ્રેઇરી પર જીવન મુશ્કેલ હતું. વૃક્ષો ઓછા હતા અને ખૂબ જ દૂર હતા. તેથી, ઘરો ઘણીવાર માટી અને ઘાસના બ્લોક્સમાંથી બનેલી ઇંટોથી બનાવવામાં આવતા હતા . જ્યાં ઉપલબ્ધ હોય ત્યાં સૂર્યમાં સૂકવેલા ગાય અને ભેંસના છાણનો બળતણ તરીકે ઉપયોગ થતો હતો. પ્રેઇરી જીવનનો અર્થ જંગલી પ્રાણીઓ, સાપ, વાવાઝોડા, આગ, દુષ્કાળ, કરા અને બરફવર્ષાનો સામનો કરવાનો હતો.

૧૯૩૦ ના દાયકામાં તીડના ઉપદ્રવની બીજી શ્રેણી આવી. જોકે, યુનાઇટેડ સ્ટેટ્સમાં હવે તીડનો વિનાશ ઓછો થયો છે. ખેડૂતો અને પશુપાલકો માટે તીડ એક ગંભીર સમસ્યા છે. ઘણા લોકો આ જીવાતને નિયંત્રિત કરવાની પદ્ધતિઓનો અભ્યાસ કરવાનું ચાલુ રાખે છે.